

[Poulsgaard.]

er ingen, der skal fortælle mig, at servicen over for den enkelte borger var så dårlig dengang, nej, da var der en lille smule mere frihed.

Så har jeg med interesse bemærket, at hverken finansministeren eller hr. Søren B. Jørgensen omtalte amterne med ét ord, de var kun inde på kommuner og stat. Hvis det ligger i de tanker, at vi skal have amterne afskaffet, har denne debat da været en lille smule gavnlige. Men vi vil ikke anerkende det princip; om det er kommune, stat eller amt, er vi ravruskende ligeglade med; det, det gælder om, er at få udgifterne skåret ned. Jeg tror nok, de fleste er ligeglade med, hvor de betaler deres skat; det er det, de skal af med i skat, der er det afgørende.

Vi må heller ikke glemme, at det offentlige i uhyggelig grad har været lønførende. Vi har massevis af eksempler, vi kan dokumentere det med. Det er igen dette i modsætning til erhvervslivet; når det offentlige rationaliserer — nu fik vi så smukt at vide igen, at der skulle rationaliseres inden for den offentlige sektor — ja, hvad sker der så? Der bliver flere ansatte. For 20 år siden passede en fodermester 20 køer, så havde han rigeligt at lave. Men landbruget har forstået at rationalisere: i dag kan han passe 60-80 køer på mindre arbejdstid. Det kalder jeg rationalisering, så det klodser noget. Men det er gået stik modsat for det offentlige. Vi er et lille land med kun 5 mill. indbyggere, ikke engang så stort som London, men jeg tror ikke, at London har 700.000 mennesker til at administrere sig. Vi må tage skeen i en anden hånd. De, der i dette høje ting kan huske tilbage til Baunsgaards dage — og det er da ikke så forfærdelig længe siden — må da give mig ret i, at det ikke var så slemt i dette samfund, selv om vi ikke havde alle disse mennesker.

Men det, som er det centrale i vores forslag, er, at det ikke er nogen hetz mod de offentligt ansatte, det er en hjælp. Vi kan tage sådan noget som teknisk forvaltning. Vi snakker så meget i denne tid om arbejdsløshed, men at være ansat et sted, hvor man ikke har en disse at lave, det kan være lige så slemt som at gå arbejdsløs, når man skal sidde og dreje tommelfingre hele dagen.

Tag altså et eksempel som teknisk forvaltning. Hvad med den? For nogle år siden

blev der bygget 80.000 boliger. I dag er vi nede på at bygge 20.000 — der sidder lige så mange. Og vi ved alle sammen, at nok er der visse steder, det kan blive nødvendigt at udvide, men der er så sandelig også mange steder, hvor man kan spare. Det må jo også være mere menneskeværdigt for dem, at de, der har et arbejde, beskæftiger sig med noget, der er interessant og relevant, i stedet for at man bare sidder der. Det her er ikke noget fjendsk, noget, der er vendt mod de offentligt ansatte, det er simpelt hen et led i bestræbelserne for at få skabt et bedre Danmark.

Lige til allersidst: så længe fremskridtspartiet er her, hr. Søren B. Jørgensen, vil vi have lov til at fremsætte vore forslag, lige så vel som socialdemokratiet har lov til at fremsætte sine.

Lone Dybkjær (RV):

Det fordliggende forslag ser jo meget simpelt ud, men kigger man det efter i sømmene, ser man, at det kræver et stort administrativt apparat, og at det vil være i strid med en række gældende aftaler. Det betyder, at vi ikke kan medvirke til at gennemføre forslaget i den form, det har, men det betyder ikke, at der ikke er noget væsentligt i selve dette, at antallet af de offentligt ansatte stiger. Jeg er meget glad for det, som finansministeren sagde om de igangværende forhandlinger med tjenestemandsoverenssønderne og om den nye redegørelse fra Danmarks Statistik, sådan at vi får en bedre baggrund at diskutere problemet på, og sådan at vi kan få nogle smidigere ansættelsesvilkår. Begge dele er nødvendigt.

Når det er sagt, tror jeg også, det bliver nødvendigt med helt nye administrative principper. Det er en ny tankegang om, hvad der er væsentligt og uvæsentligt, hvad vi ligesom kan tillade os at se væk fra i forbindelse med administrationen, og om vi skal opretholde den millimeterretfærdighed, som vi ved i høj grad er med til at øge antallet af offentligt ansatte. Det er nok noget andet trods alt og noget mere gennemgribende end blot smidigere ansættelsesvilkår og den slags ting, vi skal ind på, hvis antallet af offentligt ansatte virkelig skal gå ned.

Som også hr. Enggaard var inde på, har folketinget et væsentligt medansvar for den lovgivning, og dér vil det være fristende